

Глава 1. Життя

- 1.1. Біографія
- 1.2. Молодість та формування особистості
- 1.3. Світогляд та велика мрія
- 1.4. Денний розклад

1.1. Біографія

Яку ціну за вас дадуть, якщо Бог виставить вас на ринок історії?

Др. Мун Сон Мьон

1920: Народження

Мун Сон Мьон народився 6 січня 1920 року (за місячним календарем), у фермерській сім'ї, яка століттями обробляла землю. Невеличке село Сансарі в районі Докон, повіту Чонджу, провінції Пхьонан, що зараз знаходиться на території Північної Кореї, розташовувалось серед мальовничих корейських гір. Ще хлопчиком він учився в конфуціанській школі і з завзяттям спостерігав за оточуючою природою. Біля 1930 року його батьки навернулися до християнства (пресвітеріанської церкви), а пізніше молодий Мун Сон Мьон стає вчителем християнської недільної школи.

Будинок доктора Муна в Північній Кореї

Будинок доктора Муна в Північній Кореї, у якому він народився.

У ті часи Корея була анексована Японією, яка намагалася примусити корейців поклонятися синтоїстським богам. Релігійна нетерпимість японського режиму була одним з аспектів приниження корейців, яких уважали людьми нижчого класу. Корея перебувала під колоніальним правлінням Японії протягом сорока років пригноблення та жорстокості. Коли Мун Сон Мьон ріс на своїй пригнобленій землі, він досить рано пізнав біль несправедливості, як від власного народу, так і від рук японської влади.

Молодий Мун добре зрозумів страждання людства та його неспроможність утілити світ любові та справедливості. Він прагнув зрозуміти, чому люди страждають і як цьому покласти край. Ходячи до

церкви, він знав, що релігія звертається до основоположних питань буття та обіцяє ідеальний світ тим, хто слухається Бога. Однак він також бачив, що існуючі релігії, незважаючи на їхню вікову історію та святі писання, що несли проникливість одкровенень, на практиці були нездатними дати відповіді на багато життєвих питань та вирішити найнагальніші проблеми, що постали перед людством. Замислюючись над великою розбіжністю між релігійними ідеалами та реальним станом речей у світі, Мун Сон Мьон почав власний пошук рішень через життя палкої молитви та духовний пошук.

1935: Покликання від Ісуса Христа

Рано-вранці на Пасху 1935 року, коли молодий Мун Сон Мьон молився на схилі гори, йому явився Ісус. У цьому видінні Ісус попросив Муна продовжити роботу, яку він почав на землі майже 2000 років тому. Ісус попросив його закінчити побудову ідеального світу на землі та зрештою принести мир людству.

Молодий кореєць був приголомшений такою несподіваною зустріччю, й особливо отриманим проханням, тому спочатку він відмовився. Проте після глибоких роздумів, медитації та молитов, він присягнувся взятися за цю неймовірну місію.

1935-1941: Отримання та розвиток Божого Принципу

Прийнявши поклик Ісуса, молодий Мун вирішив зрозуміти сутність цього незвичайного покликання. Якщо Ісус попросив його завершити місію, це значить що вона залишилася незавершеною. Хіба спасіння через розп'яття не було тим, що потрібно всьому людству? Що ж не завершив Ісус під час свого перебування на землі? Якщо ми не можемо повністю позбавитися від гріха, якщо навіть у найвідданіших християн діти народжуються з первородним гріхом, то де ж його справжнє коріння?

Мун Сон Мьон безперервно вивчав Біблію та вчення інших релігій для того, щоб зрозуміти таємниці життя та історії людства. Він мав глибоке спілкування з Богом та відчував велику боротьбу душі і тіла. Відмовляючись від власних бажань, він долав спокуси багатства, фізичних задоволень та знань. Він зрозумів страждання Бога та Його палке бажання об'єднатися зі Своїми дітьми. Він зрозумів, яким складним шляхом має пройти людство для того, щоб повернутися до Бога і встановити справжній мир на землі. Після отримання Божого наказу, він зрозумів, що не зможе його виконати без ґрунтовного розуміння Творця та Його творіння. Докладаючи неймовірні зусилля в пошуках істини, він проводив день і ніч у глибоких та гарячих молитвах, суворих постах та пошуку. Спочатку він ставив питання, потім шукав відповідь у фізичному та духовному світі, а потім намагався знайти підтвердження цих відповідей через молитву. Коли Мун Сон Мьону виповнилося 25 років, він відкрив основи Божого Принципу.

1941-1943: Освіта, ув'язнення та тортури в Японії

У 1941 році, закінчивши школу, молодий Мун поїхав до Японії вивчати електротехніку в промисловому коледжі при Університеті Васеда. У цей час він продовжив нескінченні молитви та пошук істини. Його студентські друзі в той час казали, що у своїй кімнаті він тримав три Біблії – корейською, англійською та японською мовами, які він постійно вивчав.

Студент Мун був одним із християнських лідерів корейського руху за незалежність, який виступав проти японської окупації Кореї. Молоді християни та комуністи були найсильнішими лідерами, які очолювали цей рух. Коли Мун Сон Мьон навчався в Японії, деякі його друзі були комуністами. Однак незважаючи на їхні атеїстичні погляди, що завдавали йому біль, він визнавав їхню щирі посвяти утопічній ідеї.

Один із його близьких у ті часи друзів Ом Док Мун казав, що Мун Сон Мьон захищав комуністів перед своїми християнськими друзями, кажучи, що вони гарні люди, і що корейці мають працювати разом заради звільнення своєї країни. Урешті-решт, за підпільну діяльність серед студентів японська влада кинула його до в'язниці та піддала тортурам за те, що він не видав імена своїх соратників. Це ув'язнення було першим серед шести інших, яких він зазнав у Японії, Північній і Південній Кореї та Сполучених Штатах.

1943-1946: Повернення до Кореї, робота з християнськими церквами, ув'язнення та тортури

У 1943 році Мун повернувся на Батьківщину. Після повернення він одружився з Чве Сон Гіль, посвяченою християнкою з добре відомої пресвітеріанської родини.

У 1944 р. японська влада в Кореї знову ув'язнила Муна та піддала його тяжким тортурам після того, як його ім'я знову сплило під час допитів його друзів комуністів, які брали активну участь в антияпонському підпільному русі в Токіо. Він відмовився давати будь-які свідчення й зрештою його було звільнено.

Двоюрідний брат та товариш Мун Сон Мьона переказував, що незважаючи на таке жорстоке ставлення японців, сам Мун виражав до них лише любов та повагу. Після закінчення війни в серпні 1945 році він переконував людей не мститися японцям, які перебували в Кореї, і таємно допомагав їм безпечно дістатися Японії.

До 1945 року, систематизувавши своє вчення, яке стало відомим як [Божий Принцип](#), він почав свою проповідницьку діяльність. Божий

Принцип є основоположним ученням Учителя Муна та Асоціації Святого Духа за об'єднання світового християнства (Церкви Об'єднання).

Не дивлячись на те, що Корея - це азійська країна, вона визнана як країна, що має найзавзятіших християн. Відомий євангеліст Біллі Грем був настільки вражений духовною жвавистю церков під час свого візиту до Кореї, що передбачив, що одного разу Корея пошле своїх місіонерів для того, щоб відродити Захід. В оточенні такого завзятого християнства початковий план Учителя Муна полягав не в тому, щоб створити окрему деномінацію, а в тому, щоб працювати разом із християнами для побудови ідеального світу. Він працював не покладаючи рук, представляючи своє нове одкровення існуючим християнським церквам. Однак вони не сприйняли його нове вчення. Американські християнські місіонери сприймали його як неосвіченого «сільського проповідника». Корейські ж священники заздрили впливу проповідей молодого людини на свою паству, та почали звинувачувати його в розповсюдженні хибного вчення. Незважаючи на відчайдушні зусилля достукатись до існуючих християнських церков, його ідеї не отримали їхньої підтримки. Тому скоро Учитель Мун зрозумів, що в нього не залишалося іншого вибору, як піти самотнім шляхом першопрохідця нового релігійного бачення.

У 1946 році, пішовши купувати рис для своєї родини, Учитель Мун отримав Божий наказ відправитися проповідувати Боже слово до Північної Кореї. Слідуючи цьому наказу, він залишив свою родину та відправився на Північ.

**1946-1950: Проповідництво в
комуністичній Північній Кореї,
ув'язнення у “таборі смерті” та втеча
на південь**

До Другої світової війни центром корейського християнства був Пхеньян, що зараз є столицею Північної Кореї. Це місто називали «Єрусалимом Сходу». Серед багатьох церков, сповнених духовного життя, було багато таких, що мали месіанські очікування. У деяких із них отримали одкровення що Месія народиться в Кореї, їм було вказано різними шляхами готуватися до його прийняття.

Він почав проповідувати відкрито, не дивлячись на те, що в країні панував комуністичний режим і це було небезпечно. По-новому тлумачачи Біблію і не маючи копійки за душею, проповідник Мун наражався на більшу небезпеку, ніж існуючі церкви, і відповідно був одним із перших релігійних діячів, яких хотіла ув'язнити комуністична влада.

Звинувативши в порушенні громадського порядку, у листопаді 1946 року його ув'язнили та піддали катуванням. Поліція вважала, що він помер, та викинула його тіло на подвір'я в'язниці. Однак його послідовники знайшли й забрали його розбите тіло. Вони вже й не сподівалися, що він одужає, проте, дивним чином Учитель Мун вижив і відновив свої сили. Відразу після одужання він знову почав безстрашно та відкрито проповідувати.

У квітні 1948 року його було арештовано вдруге та засуджено на п'ять років важких робіт у в'язниці Хиннам. Він був серед перших християнських священиків, яких відправили до північнокорейського табору на кшталт радянського ГУЛАГу. Хиннам був концентраційним табором, де ув'язнені були примушені працювати, поки не вмирали. Мало хто витримував у таких умовах більше шести місяців. Проте навіть у такому жахливому концентраційному таборі Учитель Мун вижив протягом майже трьох років. Не дивлячись на те, що він не сказав жодного слова Божого Принципу, багато хто з його співкамерників знайшли в ньому духовну підтримку й стали його послідовниками.

25 червня 1950 року Північнокорейська армія вдерлася на територію Південної Кореї, прагнучи блискавично захопити весь корейський

півострів. Сили ООН та США під керівництвом генерала Дугласа Макартура прийшли на допомогу окупованому Півдню. Через місяць після звільнення Сеулу війська ООН дісталися воріт Хиннамської в'язниці. Розуміючи неминуче наближення військ ООН, комуністи почали страчувати ув'язнених. Концентраційний табір було звільнено за декілька годин до того, як мали стратити Вчителя Муна.

Не звертаючи уваги на всю брутальність ув'язнення, Учитель Мун не втік відразу на Південь. Натомість, він повернувся до Пхеньяну і, пробувши там сорок днів, розшукував своїх однодумців. Зрештою він знайшов декількох прибічників, та подався пішки на Південь з двома з них. В одного з послідовників була поламана нога й він просив, щоб його залишили, тому що через нього вони будуть повільно просуватися вперед. Однак Учитель Мун настояв на тому, щоб учень продовжував іти з ними, і решту шляху або штовхав його на велосипеді, або ніс його на спині.

Олександр М. Хейг-молодший, держсекретар США (1981-82), Верховний головнокомандувач ОЗС НАТО (1975-79)

Я вперше відвідав цю історичну землю Кореї в 1950 році разом із Десятим Корпусом морської піхоти США, який приземлився в Інчхоні і звільнив його. Незабаром після висадки в Інчхоні я брав участь у другій висадці морського десанту ООН біля Хиннаму. Завдяки цьому стало можливим звільнення доктора Муна, який згодом перебрався в Південну Корею. Це був перший раз, коли наші з ним шляхи перетнулися.

[Доктор Мун з Олександром М. Хейгом-молодшим](#)

Доктор Мун з Олександром М. Хейгом-молодшим

На початку 1970-х, коли я служив начальником штабу президента Ніксона, доктор Мун приїхав в Америку, щоб розгорнути свою діяльність. Тоді, як і сьогодні, його діяльність ґрунтувалася на наших найзаповітніших іудео-християнських цінностях: що сім'я має

захищатися й зміцнюватися, що наша молодь має отримувати моральне виховання і що наші релігійні установи, незалежно від деномінації, повинні зіграти вирішальну роль у вирішенні цих завдань.

Ми не повинні забувати, що боротьба за цінності триває. Наше самовдоволення неспроможність зрозуміти те, що боротьба за втілення цінностей триває, цілком може призвести на виході до наслідків, яким ми прагнули запобігти протягом ведення Холодної війни. Очолюючи важливі міждисциплінарні скликання, доктор Мун визнає, що боротьба за цінності триває.

Він постав на світовій арені як великий миротворець, який несе єдність. Він є провідною постаттю міжрелігійного діалогу та взаєморозуміння між усіма верствами суспільства і, насамперед, глобального миру й стабільності.

1950: Новий початок проповідування в місті Пусан, Південна Корея

Як один із сотень тисяч біженців війни, Мун дістався до південного порту, міста Пусан, де з одним із послідовників вони побудували першу будівлю Церкви Об'єднання з порожніх коробок від армійського провіанту. Тоді він казав своїм нечисленним учням, що одного дня послання Божого Принципу розповсюдиться по всьому світу. Він передрікав, що люди з усього світу будуть із пошаною ставитися до схилу, на якому стоїть їхня хатинка. Було дуже важко повірити в ці його пророцтва, однак сьогодні десятки тисяч людей приїжджають на паломництво в це місце.

Хатинка з глиняними стінами, яку доктор Мун побудував на початку 1951 року

Хатинка з глиняними стінами, яку доктор Мун побудував на початку 1951 року з картонних коробок, стояла на самотньому пагорбі неподалік кладовища в Пусані.

Після майже п'ятирічного перебування на півночі Учитель Мун почав свою проповідницьку діяльність на півдні, у цей час він возз'єднався зі своєю дружиною. День і ніч він присвячував себе своєму релігійному покликанню. Дружина не змогла прийняти всі тяготи сімейного життя, коли чоловік, жертвуючи сім'єю, абсолютно присвячував себе місії. Зрештою, вона подала на розлучення, незважаючи на те, що Вчитель Мун був категорично проти й намагався відговорити її від цього. (Єдиний син Муна від цього шлюбу та його родина - послідовники Муна дотепер.)

1954: Заснування Асоціації Святого Духа за об'єднання світового християнства

1 травня 1954 року в Сеулі (столиці Південної Кореї) Учитель Мун заснував Асоціацію Святого Духа за об'єднання світового християнства, пізніше цю групу інші стали називати Церквою Об'єднання.

До Церкви приєдналися студенти з головного корейського християнського жіночого університету «Іхва». Університет був тісно пов'язаний із корейським урядом та однією з головних протестантських деномінацій. Оскільки багато студентів стало приєднуватися до Церкви, керівництво послало професорів дізнатися про неї детальніше. Після того, як декілька професорів теж приєдналися до Церкви Об'єднання, замість того, щоб щиро привітати нову церкву, керівництво університету почало переслідувати її. Ректор університету сказала професорам та студентам, що вони мають піти або з церкви, або з університету.

Перша офіційна будівля АСД-ОСХ у Сеулі, 1954 рік

Перша офіційна будівля АСД-ОСХ у Сеулі, 1954 рік

Цей випадок було висвітлено в пресі, як порушення свободи віросповідання та утиски за релігійною ознакою. Тоді керівництво університету, використовуючи зв'язки з урядом, почало піар кампанію в ЗМІ. Корейські газети почали нагнітати ситуацію, друкуючи страхітливі статті про Церкву Об'єднання, сексуальні оргії та про те, що Мун є північнокорейським агентом. Учителя Муна знову було ув'язнено, але через декілька тижнів його відпустили, за відсутністю провини та складу злочину. Наступного року його знову відправили до в'язниці, звинувативши в ухиленні від військової служби, незважаючи на те, що в той час він перебував у концентраційному таборі в Хиннамі. Після декількох місяців ув'язнення та сенсаційних газетних публікацій усі звинувачення були зняті, за відсутністю складу злочину. Проте його звільнення було дуже слабо висвітлено пресою. Таким чином було покладено початок домовленості між релігійними лідерами, владою та пресою, які й досі намагаються замовчувати правду про Учителя Муна та його церкву.

[Докторові Муну та його послідовникам зачитують вирок в суді в Сеулі, 1955 рік](#)

Докторові Муну та його послідовникам зачитують вирок в суді в Сеулі, 1955 рік

Серед жорстких переслідувань Учитель Мун постійно піклувався про свою всезростаючу громаду вірних послідовників, яку через сповнені сліз молитви палкого проповідника та його прихожан, стали називати «церква плачу». До 1957 року відділення Церкви були відкриті в тридцяти містах Південної Кореї.

1958-59: Від'їзд перших місіонерів до Японії та США

Наприкінці п'ятдесятих перші місіонери Церкви поїхали в інші країни. У 1958 році перший місіонер поїхав до сусідньої Японії, а в 1959 році двоє місіонерів поїхали до США.

1960: Одруження з Хан Хак Джа

16 березня 1960 року відбулася церемонія Святого Одруження Учителя Муна та пані Хан Хак Джа. Після їхнього благословення відбулася серія масових одружень послідовників Учителя Муна, які в церкві називають Церемонією Благословення. Після одруження пані Хан Хак Джа повністю присвятила себе підтримці свого чоловіка та його місії. Без коливань вона з гідністю кинула собі виклик та з жертвним ставленням підтримувала Учителя Муна та його місію, не звертаючи уваги на будь-які труднощі. Вони є батьками 14 дітей та дідусем і бабусею більше 40 онуків.

11 квітня 1960 року доктор Мун одружився з пані Хан Хак Джа

11 квітня 1960 року доктор Мун одружився з пані Хан Хак Джа

1968: Заснування Міжнародної федерації за перемогу над комунізмом

Федерація була однією з перших організацій, що були засновані доктором Муном із метою мирного повалення комунізму. Др. Мун учив, що комунізм має бути повернений ідеологічно, через пояснення хибності марксизму-ленінізму та зустрічну пропозицію, що спирається на універсальні цінності та називається Божизм. У рамках діяльності Федерації були створені міжнародні мережі, проведені конференції, турне та демонстрації в Азії, США та Латинській Америці.

1971: Початок проповідницької діяльності др. Муна в Америці

У 1971 році Бог спрямував др. Муна поширити свою проповідницьку діяльність на світовий рівень через діяльність у США. Сполучені Штати, в яких жили люди всіх рас та релігій, представляли весь світ, адже те, що відбувається в Америці, впливає на весь світ. Приїхавши до США, він висловив глибоку повагу за звільнення його Батьківщини. Водночас він розумів, що Бог очікує значно більшого від Америки, яку Він так рясно благословив. Др. Мун чітко розумів, що Америка відхилилася від початкових ідеалів.

1972: Перше турне виступів др. Муна в семи містах США

Почавши турне виступів «День надії» 3 січня 1972 року, в Аліс Тайллі Холі Лінкольн центру в Нью-Йорку, др. Мун відвідав сім основних міст США з метою відновлення традиційних іудейсько-християнських цінностей.

1972: Заснування Церкви Об'єднання в усіх 50 штатах Америки

На той час Церква Об'єднання мала свої центри в 10 штатах, але в 1972 році було послано місіонерів у решту 40 штатів із метою заснування нових осередків. У тому ж році група проповідників проїхала автобусом по штатах із метою свідкування, тисячі молодих людей прийняли послання й присвятили себе діяльності в Церкві Об'єднання.

1974: Турне по 50 штатах США

1974 року др. Мун виступив у переповненій 25 000 людей залі Медісон Сквеар Гарден у Нью-Йорку. Після цього успішного виступу він поїхав по всім 50 штатам, де було проведено громадські виступи та бенкети для тисяч лідерів із різних сфер суспільства.

1974: Зустріч др. Муна з президентом США Ніксоном у Білому домі

Під час Вотергейтського скандалу др. Мун зустрівся з президентом США Річардом Ніксоном. Через публічні виступи та пресу він закликав американців пробачити Річарда Ніксона в часи Вотергейтського скандалу. Усі стратеги з громадських стосунків радили йому не робити такого кроку, але він закликав американців «пробачити, любити та об'єднатися». У ті часи, коли Президент США перебував на межі імпічменту, ніхто не хотів бути поруч із ним, але доктор Мун ніколи не відступав, коли він отримував Божі накази. Він передбачав, що підрив інституту американського президентства приведе до серйозних наслідків у світі, який усе ще перебував перед комуністичною загрозою. Незважаючи на те, що його заклик «пробачити, любити та об'єднатися» втілював у собі сутність християнського вчення, його було прийнято з презирством.

[Зустріч із президентом Річардом Ніксоном у Білому домі 1 лютого 1974 року](#)
Зустріч із президентом Річардом Ніксоном у Білому домі 1 лютого 1974 року

1974: Початок переслідувань в Америці

Як результат швидкого росту діяльності в Сполучених Штатах, Церква пройшла через період переслідувань, схожих на ті, з якими

зіштовхувалися лідери та нові релігії в минулому (християнство, іслам, буддизм). Нове завжди видавалося чимось дивним та загрозливим.

Заклик доктора Муна до істинного християнського оновлення Сполучених Штатів зрештою було почуто. Однак його заклик не сприйняли достатньо глибоко і в 1974 році він став легкою мішенню для опозиційних ЗМІ, які були незадоволені його посланням «пробачити, любити та об'єднатися» щодо Вотергейтського скандалу.

Правдиве та об'єктивне висвітлення змінилося на створення загрозливого образу сектанта Муна та його церкви. У Кореї розшукали найрізноманітніші голослівні твердження, які у свій час так і не знайшли жодних доказів. У такій атмосфері істерії, ентузіазм та ідеалізм його молодих послідовників було трактовано як «промивання мізків». Мун Сон Мьона було представлено як гіпнотизера та агента іноземного уряду. Релігійна й расова нетерпимість та переслідування, явище, яке притаманне Америці від часів її створення, показало своє злобне обличчя. Не дивлячись на те, що заснування Америки відбулося в результаті пошуку релігійної свободи, на жаль релігійна нетерпимість у ній існує й дотепер. Протягом трьох десятиліть Церква Об'єднання перебувала в Америці під прицілом релігійної нетерпимості.

1975: Розповсюдження Церкви Об'єднання по всьому світу. Від'їзд місіонерів у 120 країн

Церкви вже були засновані в Кореї, Японії, Північній Америці та Західній Європі, а в травні 1975 року др. Мун послав команди місіонерів, які склалися з японця, американця та німця в країни Азії, Африки, Близького Сходу, Латинської Америки та Океанії. Таким чином, кількість країн, де існувала Церква Об'єднання, зросла до 120.

1975: Мітинг «Захистимо Батьківщину» на острові Йоїдо

Доктор Мун продовжив своє турне «Дні надії» в супроводі групи молодих послідовників з Америки, Європи та Азії. Він виступив у Японії та Кореї, і на завершення звернувся до 1,2 млн. людей, які зібралися на острові Йоїдо в серці Сеулу. Доктор Мун звернувся з посланням рішуче боротися з комунізмом у Південній Кореї та створити світ на чолі з Богом. Це все відбувалося на піку Холодної війни, у часи великої напруженості між Північною та Південною Кореєю.

1975: Заснування Теологічної семінарії об'єднання, Берітаун, США

Теологічна семінарія об'єднання – це акредитована аспірантура, яка дає ступінь магістра богослов'я та релігійної освіти. Семінарію було засновано як екуменічний центр, тому аспіранти належать до широкого спектру релігійних деномінацій. Студенти не концентруються лише на вивченні Філософії об'єднання, вони вивчають філософію, психологію, світові релігії та проповідницьку діяльність, так само як й історію, теологію та святі писання Іудаїзму, Християнства, Ісламу та інших світових релігій.

1975: Початок міжнародної та міжрелігійної діяльності

Почавши з діалогу в Теологічній семінарії об'єднання, Нової екуменічної дослідницької асоціації за єдність християнства та продовживши в рамках інших ініціатив, як-от Асамблея світових релігій, доктор Мун доклав багато зусиль із метою проголошення міжрелігійного діалогу, порозуміння та співпраці. Ця діяльність була спрямована на вирішення проблем бідності, війни, несправедливості та руйнації сімей. У 1985 році в Асамблеї світових релігій узяли участь біля 1000 поважних релігійних діячів та вчених.

Основоположний момент учення доктора Муна полягає у тому, що найскладніші проблеми, які постали перед світом, не можливо вирішити лише політичними або економічними шляхами, для цього треба задіяти також релігійних лідерів, які співпрацюватимуть на міжрелігійному рівні.

1976: Фестиваль «Боже, благослови Америку»

Це було найбільше релігійне зібрання за всі часи у Вашингтоні. Біля 300 000 людей різних віросповідань та кольорів шкіри прийшли почути послання «Божа надія на Америку» на Фестивалі, що відбувся 18 вересня 1976 року. Під час цієї історичної події доктор Мун закликав Америку втілити благословення та створити єдину націю під Богом, і зрештою єдиний світ під Богом. Він назвав себе «лікарем» або «пожежником», який приїхав до Америки, щоб допомогти їй як нації подолати «випробування» комунізмом, що заперечує Бога, і відродити свою духовну спадщину. Він проголосив, що Церква Об'єднання зі своєю ідеологією, що абсолютно спирається на Бога, має силу пробудити Америку та встановити зразкову націю на цій землі.

1982: Заснування газети «Вашингтон Таймс», другої найвпливовішої газети у Вашингтоні

У 1982 році, коли почалися звинувачення від уряду США, не звертаючи уваги на переслідування, доктор Мун заснував газету «Вашингтон Таймс», яка стала другою найвпливовішою газетою американської столиці. Доктор Мун заснував газету для того, щоб вона зокрема стала інструментом мирного повалення комунізму. Ця ціль була досягнута у співпраці з адміністрацією Рейгана. Потім вона була інструментом закінчення Холодної війни, проголошення сімейних цінностей та підтримки ролі релігії в суспільстві.

1983: Розслідування та звинувачення від уряду США

Під тиском декількох політиків, які бачили легкий шлях отримати голоси виборців, спираючись на негативні публікації про доктора Муна та Церкву Об'єднання, уряд США розпочав надмірну кількість розслідувань діяльності доктора Муна, задіявши при цьому біля двадцяти федеральних агенцій. Для того щоб попередження про небезпечність нових релігійних рухів виглядало вагомим, слухання відбувалися на Капітолійському пагорбі.

Тим часом, після п'ятирічного розслідування податкова служба зробила політично заангажований висновок, обвинувативши доктора Муна. Це обвинувачення було висунуто ще в 1981 році, закидаючи ухиляння від сплати податків майже десять років тому. Загальна сума податків, які нібито не було сплачено, була менше 8000 доларів. Ніколи ніхто в Сполучених Штатах не був засуджений за несплату такої малої суми

податків. Справжня мета звинувачення полягала в тому, щоб підштовхнути доктора Муна залишити США.

Однак уряд США та деякі політики недооцінили релігійність Мун Сон Мьона та його присвячення місії в Америці. Коли звинувачення було висунуто, доктор Мун перебував у Кореї. Його адвокати радили йому не повертатися до США, оскільки між США та Кореєю не було підписано угоду про екстрадицію. Отже, залишаючись за межами США, він міг просто уникнути засудження та ув'язнення. Проте доктор Мун не послухався поради юристів. Він передусім був Божою людиною, а не злочинцем, який порушує закони. Він відразу повернувся до США. Він сказав своїм радникам: «Я ніколи не відмовлюся від моєї місії в Америці. Я ніколи цього не зроблю».

Прибувши до Нью-Йорку у Федеральний суд, та звертаючись до судді, він сказав лише одне речення: «Ваша честь, я не винний!» Рішення суду було відоме заздалегідь. Доктора Муна було засуджено та ув'язнено на 18 місяців. Коли Верховний суд відмовився розглядати цю справу, не беручи до уваги звернення на захист доктора Муна від сорока ведучих християнських лідерів, юридичних асоціацій, громадських груп за права людини та урядів штатів, він приготувався відправитися до в'язниці.

Департамент юстиції США, прагнучи досягти своєї цілі та примусити доктора Муна залишити США назавжди, продовжував намагатися домовитися з його повіреними. Вони сказали, що коли доктор Мун поїде до Кореї й ніколи не повернеться до США, уряд відмовиться від своїх звинувачень та ув'язнення. Доктора Мун відкинув усі ці пропозиції. Він прокоментував це так: «Це мабуть воля Бога в тому, щоб я відправився за ґрати. Має бути якась провіденційна причина, чому я повинен пройти цим шляхом». Ув'язнення не було чимось новим для нього, він витримав ув'язнення в комуністичній Північній Кореї, Південній Кореї та Японії в часи Другої світової війни.

1984: Ведучі релігійні лідери назвали вирок серйозним порушенням релігійної свободи

Тим часом по всій країні прокотилася хвиля протестів проти несправедливого ув'язнення др. Муна, як результату переслідувань за релігійними мотивами. Багато християнських лідерів, які ніколи не знали про нього, або яким ніколи не було до нього справи, стали розуміти, що уряд зробив серйозний наступ на релігійну свободу. Християни, включаючи Національну Раду церков США, очолювану преподобним Діном Келлі, та нерелігійні громадянські групи, представляючи 160 мільйонів американців, стали на захист.

[Дочка доктора Муна Ін Джин на чолі протесту проти переслідування її ба](#)

Дочка доктора Муна Ін Джин на чолі протесту проти переслідування її батька

1984: Звіт Підкомітету Сенату США у справі про податкове правопорушення др. Муна

Підкомітет Сенату США опублікував такий звіт із приводу вироку, винесеного др. Муну: «Ми звинуватили новоприбулого до нашої країни в кримінальному й умисному правопорушенні за те, що робить великий відсоток наших власних священнослужителів, а саме за те, що мають церковний рахунок на власне ім'я. Католицькі священники роблять так. Баптистські проповідники чинять так, те ж саме зробив і др. Мун. Ми

звинуватили неангломовного іноземця в кримінальному укриванні податків через його першу податкову декларацію, яку він заповнив у нашій країні. Це виглядає нічим іншим, як тим, що ми не дали йому навіть шансу зрозуміти наші закони. Ми не спробували стягнути штраф, як перший крок до виправлення ситуації. Ми не дали йому можливості скористатися будь-якими перевагами. Більше того, ми розповіли теоретичну історію про ухиляння від сплати податків у сумі, менше ніж 10000 доларів, і перетворили це на звинувачувальний вердикт та вісімнадцятимісячне ув'язнення.

[Доктор Мун зустрічається із сенатором Орріном Хетчем](#)

Доктор Мун зустрічається із сенатором Орріном Хетчем

Після того, як мій підкомітет уважно та об'єктивно розглянув цю справу з обох сторін, я просто впевнений, що це більше схоже на несправедливість, ніж на правосуддя. Справа Муна є сильним сигналом про те, що якщо чиясь точка зору досить непопулярна, то в нашій країні знайдуть можливість поставитися до цього не з повагою, а звинуватити. Я не вірю, що ви, я, або будь-хто інший, яким б невинним не був, зміг би реально здолати об'єднані сили міністерства юстиції та судової влади, якщо б опинився на місці др. Муна».

1984-1985: Життя у в'язниці в Америці

Без жалю та образ доктор Мун відбував свій термін за ґратами у Федеральній в'язниці Денбері. Це було шосте ув'язнення в його житті. Він досить швидко завоював повагу інших ув'язнених завдяки своїй скромності й дружності.

20 серпня 1985 року доктора Муна достроково звільнили після тринадцяти місяців ув'язнення. З приводу його звільнення провідні християнські та громадянські лідери, включаючи Джеррі Фолвелла з

«Моральної більшості» та Джозефа Лоуері з Південної конференції християнських лідерів, провели прес-конференцію, на якій відкрито засудили переслідування та ув'язнення доктора Муна та привітали його з поверненням.

Хафіз Фарід, в'язень Федеральної виправної інституції Денбері,

США

Я був одним із небагатьох людей у Денбері, які вірили в Бога. Я очолював у в'язниці мусульманську організацію. Мене називали імамом. До нашої організації входило близько десяти або дванадцяти ув'язнених; іноді навіть більше, ніж двадцять. Наші переконання перекликалися з ідеями руху доктора Мун Сон Мьона. Оскільки наше віровчення обмовляли в пресі, я розумів обставини доктора Муна дуже-дуже добре.

Доктор Мун із паном Каміямою у в'язниці в Денбері, штат Коннектикут

Доктор Мун із паном Каміямою у в'язниці в Денбері, штат Коннектикут

Я бачив, як відправляли до в'язниці таких релігійних діячів, як Мартін Лютер Кінг-молодший. Тож я дивився на доктора Муна з інакшої точки зору, ніж більшість людей. Тепер у мене з'явилась чудова нагода зустрітися з доктором Муном обличчям до обличчя. Я усвідомив, що моє ув'язнення в Денбері було насправді благословенням від Бога. Мені почали відкриватися приховані причини мого перебування у в'язниці.

Одного разу я запитав доктора Муна про засади його вчення. Він сказав: "Єдність. Згуртованість. Усі релігії мають разом боротися з сатаною". Тоді він поставив мені запитання. Він сказав: "Ти думаєш, Богу подобається бачити, як мусульмани вбивають християн, як християни вбивають мусульман, як євреї вбивають християн, чи як євреї вбивають мусульман? Богу це не подобається". Я не міг знайти жодної причин, щоб не прийняти цю істину. Це було основою мого власного вчення, і гадаю, справедливо для всіх віровчень.

Щоранку близько п'ятої години можна було побачити, як доктор Мун із паном Каміямою сиділи на підвір'ї, молились і читали. Як мусульмани, ми також виконуємо молитву рано-вранці. Ритуальна складова молитви в кожній релігії відрізняється. Проте справжнє значення молитви в тому, як вона відображається у вашому житті, ваших намірах і ваших думках. А його життя - це молитва. Я ніколи не бачив його сердитим, я ніколи не бачив, щоб він скаржився. Я ніколи не бачив, щоб він грубо говорив з іншими. Я ніколи не бачив, щоб він відхиляв питання будь-якої людини, або відмовлявся відповідати їй.

Я ніколи не забуду той день, коли вийшов із Денбері. Я хотів попроситися з ним. Коли я сказав йому, що сьогодні виходжу на волю, він лише щиро зрадів і посміхнувся від вуха до вуха. Зазвичай, коли хтось збирається виходити, від інших ув'язнених можна відчуті і негативні вібрації, і гнів, і заздрість. Але від доктора Муна я відчув справжнє тепло. Він простягнув руку, обійняв мене і сказав: "Ми ще зустрінемося на волі". Потім він додав: "Завжди пам'ятай одну річ, Фарід. Божа любов вища, ніж Його закон". Ці глибокі слова дійсно підсумували всі наші розмови. Неважливо, з якої ви церкви, неважливо, якої ви віри; якщо у вас немає любові, Божої любові до людства, до людей і до творіння, то закон утрачає своє значення.

1990: Зустріч доктора та пані Мун із Президентом СРСР М. Горбачовим

У 1990 році доктор Мун організував у Москві велику конференцію провідних ЗМІ та колишніх голів держав. Таким чином він виконав обіцянку, яку дав іще в 1976 році, що одного дня він організує «велику конференцію в Москві». Під час цієї конференції доктор та пані Мун зустрілися з Президентом СРСР Михайлом Горбачовим. Він дав декілька інтерв'ю на телебаченні та друкованим виданням, у яких передав послання надії людям Радянського Союзу, спонукаючи їх звернутися до Бога. Сильний противник комунізму, доктор Мун учив, що ця ідеологія помилкова, але він приїхав до Радянського Союзу з любов'ю до всіх

комуністів. Із часів падіння Радянської імперії він спонсорував велику кількість діяльності, що сприяла переходу комуністичних країн, до демократії та свободи.

[Президент Михайло Горбачов вітає в Кремлі доктора Муна](#)

Президент Михайло Горбачов вітає в Кремлі доктора Муна

1991: Зустріч доктора та пані Мун із Президентом Північної Кореї Кім Ір Сеном

У 1991 році доктор Мун зробив вирішальний крок для побудови миру в усьому світі, наближаючи об'єднання Півдня та Півночі Кореї. Ризикуючи власним життям, він поїхав до Північної Кореї в грудні 1991 року й зустрівся з Президентом Кім Ір Сеном, чий режим катував та заточив його до концентраційного табору. Доктор Мун прагнув віднайти шляхи до поєднання двох частин країни. Північнокорейський лідер, який протягом сорока років утискав релігію, зустрівся та люб'язно привітав доктора Муна та пані Мун. Під час цього візиту Мун Сон Мьону дозволили відвідати свою батьківщину й дім, де він народився. Він поклав квіти на могили своїх батьків та обійняв уцілілих родичів, очі яких були сповнені сльозами гордості.

Зустріч доктора Муна та Кім Ір Сена відбулася в місті Хиннам, де раніше розташовувався «табір смерті» Хиннам, у якому молодий Мун провів майже три роки. Кім Ір Сен умисне запросив доктора Муна туди, таким чином символічно висловлюючи своє пробачення за минулі невірні дії.

[6 грудня 1991 року на запрошення Президента Кім Ір Сена доктор Мун та](#)

6 грудня 1991 року на запрошення Президента Кім Ір Сена доктор Мун

*та його дружина відвідали
Пхеньян, Північна Корея*

1992: Заснування Міжнародної Федерації жінок за мир у всьому світі, початок громадської діяльності в ім'я миру пані Мун Хан Хак Джа

У 1992 році пані Мун Хан Хак Джа, віддана дружина й мати 14 дітей, почала свої власні громадські заходи заради миру в усьому світі, починаючи зі світового турне виступів. Її місія полягає в тому, щоб направляти миротворчу роботу і пропагувати центральну роль жінок у створенні справедливого й мирного суспільства. Сьогодні, після багатьох років інтенсивної міжнародної діяльності, пані Мун визнана однією з найбільш ефективних лідерів жінок у світі. Вона виступала в таких відомих місцях, як Капітолійській пагорб у Вашингтоні, округ Колумбія, в Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку, Кремлі, Великій залі в Пекіні і будівлях Конгресу в Японії, Кореї та Канаді. Мабуть, жодна жінка-лідер не зверталася до стількох великих аудиторій у стількох країнах, як пані Мун.

Під час її першого світового турне в 1993 році вона відвідала 44 міста в Америці, 27 міст у Японії, 40 університетських містечок у Кореї, і 41 країну по всьому світу, зокрема Україну. У 2006 році в супроводі своїх дорослих дітей і онуків, вона провела два світових миротворчих турне в неймовірному темпі – одна країна в день. Вона та її сім'я виступили перед публікою в 120 країнах в Азії, Європі, Африці, на Близькому Сході, в Океанії та Латинській Америці. Її приймали на високому рівні: зустрічі відбулися з багатьма главами держав, видними релігійними та політичними лідерами.

1996: Заснування Федерації сімей за мир в усьому світі

У 1996 році доктор Мун оголосив про закінчення епохи Асоціації Святого Духа за об'єднання світового християнства. Замість її він заснував Федерацію сімей за мир у всьому світі та об'єднання. Таким чином, створюється мережа сімей із кожної раси, релігії та культури, об'єднаних переконанням, що зосереджено на Божій любові, щасливі шлюби й успішні родини є наріжним каменем для вирішення фундаментальних проблем суспільства.

1999: Заснування Міжнаціональної та міжрелігійної федерації за мир у всьому світі

Доктор Мун запропонував створити міжнародну раду релігійних, громадянських та політичних лідерів, яка б доповнювала миротворчу роботу ООН. Федерація отримала Особливий консультативний статус при економічній та соціальній раді ООН, і вела свою діяльність по всьому світі.

2001: Діяльність доктора Муна з приводу подій 11 вересня 2001 р. в США

З приводу терористичних актів 11 вересня доктор Мун організував у жовтні 2001 року в Нью-Йорку конференцію релігійних та політичних лідерів з усього світу. В Індонезії в грудні 2001 року було проведено безпрецедентну конференцію для мусульманських лідерів «Іслам і майбутній мирний світ», яка була відображенням упевненості доктора Муна в потенціалі ісламу, як головного партнера на шляху глобального пошуку миру.

2003: Близькосхідна миротворча ініціатива

Доктор Мун присвячує себе вирішенню найскладніших проблем, що постали перед світом — досягненню миру на Близькому Сході та мирному врегулюванню стосунків між Північною та Південною Кореєю. Близькосхідна мирна ініціатива є прикладом його підходу до побудови миру, коли він закликає лідерів із різних сфер, як-от урядової, академічної, релігійної та мистецької, приєднатися до міжрелігійних миротворчих місій у цих гарячих точках планети.

2005: Заснування Федерації всесвітнього миру (ФВМ) на шести континентах

Місія ФВМ полягає у створенні глобальної ради релігійних та інших лідерів для доповнення та підтримки миротворчої роботи Організації Об'єднаних Націй. Вона має Глобальну раду миру за участі поважних лідерів з усіх континентів, та матиме миротворчі сили з метою посередництва в гарячих точках світу.

2005-2006: Три покоління родини Мун принесли послання миру в 120 країн світу

Доктор та пані Мун - батьки 14 дітей і більше 40 онуків. Починаючи з 2006 року, дехто з його дітей та дорослих онуків, разом зі своїм подружжям приєдналися до пані Мун в історичному турне за мир по 120 країнам світу, включаючи Україну. Слухачі по всьому світу отримали натхнення від того, що важливу роботу доктора Муна успішно продовжили друге та третє покоління його родини. Його син, Мун Хьонг Джін, який закінчив Гарвардську теологічну семінарію, почав відвідувати світових релігійних лідерів з метою створення мережі та планування міжрелігійної діяльності за мир.

2006: Відкриття Палацу миру «Чон Джон Гун»

Палац миру, музей та конференц-центр «Чон Джон Гун», який називають «Ватиканом сходу», — це велична будівля в прекрасному оточенні корейських гір у парі годин їзди від столиці Сеулу, неподалік від кордону з Північною Кореєю. Розроблений як витвір мистецтва, його було побудовано для того, щоб бути провідним конференц-центром, де лідери з усього світу збиратимуться, щоб розробляти плани встановлення нової епохи миру та процвітання.

[Відкриття палацу миру Чон Джон Гун у Кореї, 2006 рік](#)

Відкриття палацу миру Чон Джон Гун у Кореї, 2006 рік

2012: Церемонія Сонгхва (поховання)

Др. Мун Сон Мьона

Доктор Мун Сон Мьон помер 3 вересня 2012 року через ускладнення від пневмонії в оточенні сім'ї, друзів та послідовників. Сталося це в Міжнародній лікарні Чоншім, на схід від Сеулу. Йому було 92 роки. Перед смертю він сказав: "Не сумуйте. Думайте про те, що відтепер ви будете як я". Протягом хвороби др. Муна, його дружина Мун Хан Хак Джа закликала його послідовників не засмучуватися, а продовжувати "без сумнівів рухатися вперед".

За дев'ять днів до офіційної церемонії поховання др. Муна, незчисленні тисячі послідовників та друзів започаткованого ним Руху Об'єднання приїхали до церковного комплексу в Чонпьон, що знаходиться за дві години їзди від Сеулу. З раннього ранку й до пізнього вечору довгі черги чоловіків та жінок мовчазно очікували того, щоб побачити відео-звіт про життя др. Муна, висловити свою повагу його сім'ї на прикрашеній квітами арені та залишити підпис на гігантській пам'ятній дошці. Тисячі людей заповнили арену Центру миру Чоншім у Капьон, Республіці Корея в суботу 15 вересня 2012 року, для участі в церемонії Сонгхва, або церемонії вознесіння, відому в західній культурі як поховання. Біля 15000 людей заповнили арену Центру миру, де відбулася церемонія поховання, тоді як від 10000 до 15000 знаходилися біля Центру миру в очікуванні побачити трансляцію наживо. Церемонія також транслиувалася наживо в сотні місць по всьому світу. Незчисленна кількість людей вишикувалася вздовж дороги, що веде до святих місць Церкви між гір, де др. Муна було поховано.

[Церемонія поховання доктора Муна в Кореї, 2012 рік](#)

Церемонія поховання доктора Муна в Кореї, 2012 рік

Була присутня велика міжнародна делегація політиків, дипломатів та релігійних діячів, які співпрацювали з др. Муном. Його діяльність почалася з крихітної церкви, яка мусила постійно захищатися, у його рідній Південній Кореї, і сягнула рівня глобального духовного руху та пов'язаної з ним комерційної імперії, що включає в себе діяльність у сфері нерухомості, промисловості та сільського господарства, а також ЗМІ.

Прикрашений квітами вівтар із написаним маслом портретом доктора Муна було оточено десятками прапорів. Нижню трибуну арени було прикрашено квітами від високопосадовців як з інших країн, так і з Кореї, серед яких були й квіти від Президента Південної Кореї, Лі Мьон Бака.

[Moon-funeral1.JPG](#)
Image not found or type unknown

Релігійним діячам, політичним лідерам та членам Федерації всесвітнього миру перед церемонією нагадали про діяльність др. Муна та його життєву тягу до подолання розбіжностей та суперечностей між провідними світовими релігіями.

“Для мене др. Мун виділявся насамперед своєю мужністю та рішучістю покласти край протистоянням у світі”, - сказав Тарсем Сінг Кінг, людина, яка подолала власні обмеження, коли стала першим політиком з азійським корінням, який увійшов до Палати Лордів. Пан Кінг був одним із декількох високопосадовців, які виступали під час церемонії поховання. Він дав високу оцінку діяльності др. Муна, спрямованій на руйнацію стін між різними релігіями, якій він присвятив усе своє життя. Він сказав, що др. Мун багаторазово доводив “своє прагнення ризикувати власним життям заради Божої волі”.

“Др. Мун був суперечливою людиною в Сполучених Штатах, однак я знав його як людину, чиє серце було сфокусовано на тому, щоб поєднати людей різних віросповідань і навести між ними мости. Його заклик до віруючих людей служити іншим - важлива спадщина”, - сказав Нейл Буш, голова “Променів світла” (Points of Light), син

колишнього Президента США Джорджа Г.В. Буша.

“Його завжди пам’ятатимуть як людину, яка любила та ділилася без обмежень, жертвувала та страждала без обмежень, кидала собі виклик та служила без обмежень - і робила це не заради сім’ї, клану, громади чи нації, але заради всього світу”, - сказав Посол К. В. Раджан, колишній секретар Міністерства зовнішніх стосунків Індії.

“Він був людиною з великим серцем, повним любові, яка вражала своєю шляхетністю. Він боровся з несправедливістю і прагнув до того, щоб мир панував у світі”. Набіл та Шаріфа Альвазір, представники Палестини у Фінляндії.

“Я завжди пам’ятатиму та високо цінуватиму той внесок, який зробив др. Мун Сон Мьон заради свободи, незалежності та розвитку моєї країни Косово, за що я завжди буду вдячний йому”, - наголосив др. Фатмір Сейду, Президент Республіки Косово (2006-2010).

“Як люди, ми всі смертні, однак наші погляди та ідеї залишаються, це буде безсумнівним фактом у випадку з др. Муном”, - підкреслили Мирослав та Анна Кучера, колишні члени Парламенту Республіки Чехія.

“Його бачення глобальної спільноти сімей, які пов’язані істинною любов’ю незалежно від національності, релігії, раси або культури дуже вписується в концепцію традиційної сім’ї у Шрі-Ланці”, - сказав Д.М. Джаратне, прем’єр-міністр Шрі-Ланки.

“Ця велична та екстраординарна людина відправила до духовного світу, людина, яка любила цей світ та людство, людина, яка присвятила своє життя побудові найдорогоціннішого скарбу - миру у світі”, - наголосив Януш Лізак, колишній член Парламенту Республіки Польща.

“Його посвята розповсюдженню послання миру та єдності завжди буде жити, так само як його завзяття в проголошенні міжрелігійного діалогу між людьми всіх рас та культур”, - сказав Гіанні Пателлі, віце-президент Європейського Парламенту.

“Його послання стимулюватиме багатьох людей замислитися та обрати мир і добрі стосунки між людьми”, - підкреслив Вініціо Герецо, Президент Гватемали (1986-1991).

“Життя, яке він прожив, та бачення, якого він дотримувався, надихає велику кількість людей, які вірять, що миру можна досягти, коли фокусуватися на загальних цінностях, що високо цінують усі...”, - Джеджомар Бінай, віце-президент Філіппін.

“Велич його духу, сила його філософської спадщини та приклад самопожертви заради спільного блага однозначно знайдуть визнання людства”, - наголосив Леонід Кравчук, перший Президент України, голова Української ради миру.

“Тільки його внесок у запобігання ескалації Холодної війни вже робить його гідним бути нагородженим Нобелівською премією миру. Нехай небеса нагородять його чимось значно кращим”, - наголосив Міхай Ковач, Президент Словаччини (1993-1998).

“Я впевнений, що його ідеї та вчення назавжди залишаться в серцях людей в усьому світі, а його ім'я залишиться символом любові, доброти та толерантності”, - сказав Едуард Шеварднадзе, Президент Грузії (1995-2003).

“Його життєва посвята та безкінечні зусилля заради миру, як і його глибока турбота про права людини та сімейні цінності, що проявилися в його численних заходах, є чітким доказом його великої любові до Бога та людства”, - підкреслив Бутрос Бутрос-Галі, колишній Генеральний секретар ООН.

“Чи то коли він боровся з комунізмом, чи то коли захищав свободу віросповідання, зусилля др. Муна завжди були вражаючими, нам буде дуже не вистачати його присутності”. Гус Гілакис, член Конгресу США.

“Його слова любові поєднували серця людей, даючи змогу глибоко зрозуміти один одного, незалежно від меж релігії, раси або

національності. Він спрямовував людство з емпатією, розуміючи що, ми, як одна родина - усі діти єдиного Бога в єдиному Всесвіті”, - Талеб ель-Сана, член Кнесету Ізраїлю.

“Справжній чемпіон та прихильник миру у світі, дружби та чистих сердечних стосунків між людьми різних націй усього світу”. Рагім Хусейнов, прем’єр-міністр Азербайджану (1992-1993).

“Протягом свого життя він сприяв міжнародним та міжконфесійним заходам і підтримував культуру сім’ї. Він подорожував світом незліченну кількість разів, щоб сприяти зміцненню миру й доброї волі між націями та громадами”, - сказав Лорд Тарсем, Король Західного Бромвіча, Велика Британія.

“У мене була нагода зустрітися з др. Мун Сон Мьоном та його миротворчим рухом у Кореї. Він сказав мені, що оскільки футбол - це найбільша організація у світі та дуже важливий засіб поширення ідеї миру, то на мені лежить велика відповідальність. Я сподіваюся, що так само, як др. Мун прагнув установити мир, його колеги та послідовники продовжать працювати заради миру у світі”. Пеле, Бразилія.

1.2. Молодість та формування особистості

Витяг з автобіографії др. Мун Сон Мьона, [«Громадянин світу, який любить мир»](#).

"Добро не реалізується миттєво. Якщо ви хочете бути хорошою людиною, ви повинні успадкувати минуле. Протягом усієї історії ті, хто жертвував, щоб прокласти шлях до добра, не мали легкого життя. Ми повинні успадкувати історичний дух тих, хто приносив жертви".

Доктор Мун Сон Мьон

[Будинок доктора Муна на його батьківщині в Північній Кореї.](#)

Будинок доктора Муна на його батьківщині в Північній Кореї.

Я народився в селі Сансарі, в окрузі Докон, у повіті Чонджу провінції Пхьонан, і був другим сином Мун Кьонг Ю і Кім Кьонг Гє. Я народився в шостий день першого місяця (за місячним календарем) 1920 року, через рік після повстання визвольного руху в 1919 році.

Мені говорили, що наша сім'я оселилася в Сансарі ще за життя мого прадіда. Мій прадід по лінії батька працював на селі й самостійно вирощував тисячі бушелів рису, будуючи добробут для всієї родини своїми руками. Він ніколи не пив і не кутив, вважаючи за краще натомість купувати їжу для бідних і нужденних. Під час смерті він заповів: «Якщо ви нагодуєте людей з усіх районів Кореї, то отримаєте благословення з усіх цих районів». Тому в кімнаті для гостей нашого

будинку завжди було повно народу. Жителі навколишніх сіл знали, що, прийшовши до нас у гості, можна очікувати доброї вечері. І моя мама без тіні скарги прийняла на себе роль господині, яка готує частування для всіх цих людей.

Мій прадід був дуже діяльною людиною, яка не знала ні хвилини спокою. Якщо в нього видавалася вільна хвилинка, він плів солом'яні сандалі, які потім продавав на базарі. Постарівши, він із милосердя купив кількох гусей, відпустив їх на волю і помолився, щоб у його нащадків було все добре. Він найняв учителя каліграфії, щоб той проводив уроки в нас удома в кімнаті для гостей і безкоштовно навчав грамоті сільську молодь і дітлахів. Жителі села називали його «Сон Ок» (Дорогоцінний камінь добра) і шанували його будинок як «будинок, який буде благословенний».

До того часу, як я народився й підріс, велика частина статку, нажитого прадідом, уже вичерпалася, і моїй родині вистачало грошей тільки на найнеобхідніше. Однак сімейна традиція пригощати людей була як і раніше сильною, і ми годували наших гостей, навіть якщо при цьому не вистачало їжі для членів сім'ї. Так що перше, чого я навчився, щойно зіп'явшись на ноги, - розносити їжу й пригощати людей.

У часи японської окупації в багатьох корейців були конфісковані будинки та земельні ділянки. Люди, які спішно втікали до Маньчжурії, де вони сподівалися почати нове життя, тримали шлях повз нашого будинку, розташованого на головній дорозі, що веде в Сончхон у провінції Північний Пхьонан. Моя мама завжди готувала їжу, щоб нагодувати подорожніх з усіх куточків Кореї. Якщо до нас додому стукався жебрак і просив щось поїсти, а мама реагувала недостатньо швидко, дідусь брав свою порцію і віддавав жебракові. Напевно, саме тому, що я народився в такій сім'ї, я теж більшу частину свого життя намагався нагодувати людей. Мені здається, що годувати людей – це найпочесніша праця. Якщо я їм і бачу поруч із собою когось, кому нічого їсти, я відчуваю такий біль, що шматок просто не лізе в горло. Коли я їжджу по світу і бачу, як діти страждають від голоду, я завжди згадую

про те, як мій дідусь за будь-якої можливості ділився їжею з іншими.

Коли я був маленьким, люди звали мене «крикун на весь день». Я заслужив це прізвисько тим, що, якщо починав плакати, то ревів цілий день безперестанку. Я кричав так голосно, що люди лякалися й думали, ніби сталося щось жахливе. Ті, хто вже спав, підводилися й виходили з будинку, щоб дізнатися, що сталося. До того ж під час плачу я не сидів на місці, а бігав по всій кімнаті, бився об усе підряд і спричиняв страшний переполох. Я міг навіть поранитися до крові. Таким емоційним я був із самого дитинства...

Варто було мені прийняти рішення, і я вже не міг відступити, навіть якщо заради цього доводилося ламати собі кістки. Звичайно, усе це тривало лише доти, доки я не подорослішав. Якщо мама сварила мене за проступки, я у відповідь грубив їй: «Ні! Ти абсолютно неправа!» Потрібно було всього лише визнати свою провину, але мені легше було вмерти, ніж видавити з себе ці слова. Моя мама, однак, теж була жінкою з характером.

Як тільки я вирішую щось зробити, я повинен негайно цим зайнятися, інакше я просто не засну. У дитинстві посеред ночі до мене частенько приходила якась ідея, проте доводилося чекати ранку, щоб узятися за її втілення. Я не міг заснути й колупав стінку, щоб убити час. Це траплялося так часто, що я майже проскріб дірку в стіні, а на підлозі під нею виросла купа сміття. Ще я не міг заснути, якщо вдень зі мною повелися несправедливо. У такому разі я вставав і прямо посеред ночі йшов до будинку кривдника, щоб викликати його на бійку. Думаю, моїм батькам було дуже важко мене виховувати...

Особливо я не міг стерпіти, коли з кимось несправедливо обходилися. Я встрявав у кожну бійку, влаштовану сільськими хлопцями, бо відчував відповідальність за дотримання справедливості в будь-якій ситуації. Я знаходив винуватого й голосно вичитував його. Одного разу я навіть пішов до дідуса одного місцевого забіяки і заявив йому: «Діду, ось що накоїв ваш онук! Будь ласка, розберіться з ним».

Особливо мені подобалося доглядати за тваринами. Коли птахи вили гнізда на деревах біля нашого будинку, я викопував для них калюжку, щоб вони могли напиться. Ще я брав із комори трошки лущеного проса і розсипав по землі, щоб погодувати птахів. Спершу вони відлітали геть, варто було мені до них наблизитися, але незабаром зрозуміли, що той, хто їх годує, виявляє тим самим свою любов, і більше вже не відлітали від мене.

Одного разу мені прийшла в голову ідея розводити рибу. Я наловив мальків і випустив у калюжку, а потім набрав пригорщу корму для риб і розсипав по воді. Але коли я прокинувся наступного ранку, то виявив, що всі рибки за ніч померли. А я так мріяв виростити цих мальків! Я довго стояв над калюжею, з подивом дивлячись на те, як вони плавають на поверхні води догори черевом. Того дня я проплакав до вечора без упину...

У мого батька була чимала пасіка. Він брав великий вулик і прибивав до нього масивне дно, щоб бджоли будували там стільники з воску й відкладали мед. А я був дуже допитливим, і мені кортіло побачити, як бджоли облаштовують свій вулик. І тоді я засунув обличчя прямо всередину вулика... Як же сильно вони мене покусали! І як страшно після цього набрякло моє обличчя...

Одного разу я вийняв днища з кількох вуликів і отримав за це суворого прочухана від батька. Як тільки бджоли закінчували облаштування вуликів, батько виймав днища і прибирав їх на зберігання. Ці днища були покриті бджолиним воском, яким можна було розпалювати лампи замість масла. І ось я набрав цих коштовних днищ, розламав їх і відніс сім'ям, які не мали змоги купити масло для ламп. Це був акт допомоги, проте я зробив це без дозволу батька, за що й отримав доброго прочухана.

Коли мені було дванадцять, у нас було не так багато ігор. Вибір був небагатий: або гра в ют, або чангі, схожа на шахи, або звичайні карткові ігри. Мені завжди подобалося бувати там, де для гри збиралося багато

людей. Днем я грав у ют або запускав повітряного змія, а вечорами брав участь у карткових турнірах, які тривали по всьому селі. Переможець забирав по 120 вон за кожну партію, а я міг із легкістю виграти принаймні одну з трьох партій.

Напередодні Нового року і в перший новорічний повний місяць у карти не грав хіба що лінивий. У такі дні поліція дивилася на цю справу крізь пальці і ніколи нікого не заарештовувала за азартні ігри. Я йшов туди, де грають дорослі, і дрімав там усю ніч, а рано-вранці просився до них хоча б на три партії перед тим, як усі розходилися по домівках. Потім я брав свій виграш, купував на нього різних гостинців та іграшок і дарував їх своїм друзям та бідним дітлахам із навколишніх сіл. Я ніколи не витрачав ці гроші на себе або на що-небудь погане. Коли до нас у гості приходили чоловіки моїх старших сестер, я просив дозволу взяти в них із гаманців трохи грошей, а потім купував на них цукерки і солодку патоку для бідних дітей.

Звичайно, у будь-якому селі живуть і заможні люди, і бідняки. Якщо я бачив, як хто-небудь із дітей приносить до школи на обід варене просо, я просто не міг їсти свій смачний рис і тут же обмінював його на це просо. Діти з бідних сімей були мені ближчими, ніж діти з багатих сімей, і я хотів хоч якось подбати про те, щоб вони не залишалися голодними. Для мене це була ніби гра, яку я любив найбільше; я був іще дитиною, але вже відчував, що хочу стати другом для кожного з них. Насправді мені потрібно було щось більше, ніж просто дружба: я хотів, щоб ми могли ділитися один з одним найпотаємнішим, що є на серці.

Один із моїх дядьків був жадібною людиною. Його родина володіла невеликим баштаном посеред села, і щоліта, коли дині достигали й починали пахнути солодким ароматом, сільська дітвора збігалася до мого дядька й благала пригостити їх динями. Однак дядько поставив намет неподалік від баштану і сидів там, охороняючи врожай і не бажаючи поділитися навіть однією маленькою динькою.

Одного разу я прийшов до нього й запитав:

- Дядьку, можна мені іноді приходити до тебе на баштан і з'їдати стільки динь, скільки я захочу?

І він із готовністю відповів:

- Звичайно ж, приходь!

Тоді я пішов і розповів усім дітям, що якщо вони хочуть поласувати динями, їм потрібно буде зібратися біля мого будинку опівночі й захопити з собою мішки. Коли настала північ, я відвів їх на баштан мого дядька й сказав: «Нехай кожен із вас збере по рядку динь і ні про що не хвилюється». Хлопці зраділи й відразу з криками кинулися до баштану, за пару хвилин обібравши дочиста кілька рядків із динями. Тієї ночі голодні сільські дітлахи сіли в полі посеред конюшини і наїлися динь від пуза – та так, що мало не луснули.

Наступного дня наді мною знялася справжня буря. Коли я прийшов до дядька, там кипів грандіозний скандал, як у потривоженому бджолиному вулику.

- Ах ти, негіднику! – Кричав на мене дядько. – Це твоїх рук справа?! Це ти знищив увесь урожай динь, над яким я працював цілий рік?

Однак, що б він не говорив, відступати я не збирався.

- Дядьку, - сказав я йому, - невже ти забув? Ти ж дозволив мені з'їсти стільки динь, скільки я захочу. А хлопці з села теж захотіли динь, і я відчув, що їхнє бажання – моє бажання. Чи добре я вчинив, давши по диньці кожному з них, чи я не мав їм давати жодної?

Почувши це, дядько сказав:

- Ну добре. Ти був правий.

На цьому його гнів охолов.

Одна з рис мого характеру полягала в тому, що я неодмінно повинен був знати про все, що потрапляло мені на очі. Я не міг обмежитися побіжним оглядом і тут же починав гадати: «Цікаво, як називається он та гора? І що там нагорі?» Мені потрібно було піти й побачити все своїми очима. У дитинстві я облазив зверху донизу всі гори в радіусі десяти кілометрів від дому. Я бував скрізь і всюди, навіть за горами. І коли я бачив гору, сяючу в променях ранкового сонця, я вже знав, що це за гора і що на ній росте, тому міг спокійно милуватися нею. Мені не хотілося навіть дивитися на місця, про які я нічого не знав. Я повинен був довідатися про все, що потрапляло мені на очі, і навіть понад те. Інакше я просто не знаходив собі місця, і невідомість перетворювалася на катування.

Ми жили приблизно в чотирьох кілометрах від узбережжя Жовтого моря. Море було досить близько, і я міг бачити його з будь-якого пагорба біля будинку. На шляху до моря тут і там було розкидано безліч ставків і озер, між яких пробігав звивистий струмок. Я частенько залазив в один із цих ставків зі стоячою смердючою водою і ловив у твані вугрів і прісноводних крабів. У пошуках різних водних мешканців я облазив безліч озер і боліт і добре знав, де і хто водиться. Вугри, наприклад, не люблять бути на виду і тому ховають своє довге тіло в крабових норах або інших отворах. Часом їм не вдається цілком увілізти в дуже маленьку дірку, і їхні хвости залишаються стирчати назовні. Я легко ловив вугрів, хапаючи їх за хвіст і витягаючи з нори. Якщо до нас приходили гості й хотіли поласувати запеченим вугром, для мене було справжньою дрібницею пробігти кілька кілометрів до ставка й назад і притягти з собою штук п'ять вугрів. Під час літніх канікул я за день міг зловити більше сорока вугрів!

Що я дійсно не любив робити, так це пасти корову. Коли батько просив мене йти на випас, я зазвичай виводив тварину на луг сусіднього села, прив'язував до кілочка і тікав у своїх справах. Проте, через деякий час я починав помаленьку хвилюватися за неї. Прибігши подивитися, як у неї справи, я бачив, що вона як і раніше стоїть там, де її прив'язали, мукає і чекає, поки хтось не прийде і не попасає її. Бідолаха могла простояти на

одному місці з ранку й до полудня. Чуючи здалека її мукання, я шкодував її і думав: «Ну що це за корова! І що мені тепер із нею робити?» Тільки уявіть, як нелегко мені було ігнорувати мукання моєї животини! І все ж увечері, коли я приходив відв'язати її, вона не сердилась і не намагалася вдарити мене рогами – ні, вона була щаслива бачити мене! І тоді я зрозумів, що наше бачення головної мети в житті має бути таким же, як у цієї корови. Чекайте й будьте терплячі, і ваше життя неодмінно зміниться на краще.

Доктор Мун (праворуч) готує рис зі своїм двоюрідним братом Мун Син Рьон (другий ліворуч) і друзями.
Доктор Мун (праворуч) готує рис зі своїм двоюрідним братом Мун Син Рьоном (другий ліворуч) і друзями.

Якщо ви любите корів, ви можете багато чого розповісти про них... Наймогутніша сила на світі – це любов, а найвражаюча – це єдність душі і тіла. Заспокоївшись і зосередившись, ви виявите в собі незвідані глибини, де ваша душа зможе знайти спокій. Відпустіть свою душу, і нехай вона заповнить ці глибини. Якщо ви зробите це перед тим, як лягти спати, на ранок ви прокинетесь із загостреною чутливістю до навколишнього світу. Саме в цей момент вам потрібно відкинути всі сторонні думки і сфокусувати свою свідомість, і тоді ви зможете думкою співвіднести себе з усім, із чим побажаєте. Не вірите – спробуйте прямо зараз! Будь-яка жива істота в нашому світі хотіла б співвіднести себе з тим, хто дарує більше любові, тому, не навчившись любити по-справжньому, ви не можете вважатися справжнім господарем і рано чи пізно втратите те, що маєте.

Я не тільки розгулював по горах і луках і грав там, а й старанно працював, допомагаючи старшому братові по господарству. У будь-якого селянина на кожен сезон призначені певні види робіт, які необхідно виконати. Ми орали рисові поля й городи, висаджували паростки рису й пололи бур'яни. Найважче було прополювати ділянки, засіяні просом. Після посіву насіння всі борозни потрібно було прополоти як мінімум тричі, і від такої роботи в нас просто відвалювалася спина. Закінчивши прополку, ми ще довго не могли

розігнутися.

Солодка картопля вродиться несмачною, якщо її висадити в глину. Найсмачніша картопля виростає в землі, яка на третину складається з глини і на дві третини з піску. Для зернових кращим добривом є екскременти людини, тому я брав затверділі шматки калу і прямо руками дрібнив їх на частини. Допомагаючи на фермі, я дізнався, як найкраще вирощувати боби і який ґрунт найбільше підходить для сої та для червоної квасолі. Так що я – усім фермерам фермер!

Провінція Пхьонан однією з перших у Кореї прийняла християнську культуру, і в результаті вже в 30-40-і роки сільськогосподарські угіддя оралися по прямій лінії. Для пересадки саджанців рису треба взяти довгу міру, розбиту на дванадцять рівних поділок, і відміряти нею рядки по всій ширині рисового поля. Потім дві людини, просуваючись уздовж міри, мають висадити по шість рядків кожен.

Пізніше, переїхавши на південь Кореї, я побачив, що для посадки рису там натягують волосінь поперек усього поля, де топчеться в бруді добра дюжина людей. Мені здається, це неефективний спосіб висаджувати рис. Я ж зазвичай розставляв ноги на дві ширини плечей і таким чином садив рис набагато швидше. За час сезону посадки я заробляв достатньо грошей, щоб оплатити своє навчання.

Коли мені виповнилося десять, батько записав мене в традиційну сільську школу, де старенький учитель навчав нас китайській грамоті. Усе, що від нас було потрібно – це вивчати напам'ять по одній брошурі в день. Я зосереджувався і вивчав брошуру за півгодини. Якщо мене викликали до дошки то я, стоячи перед учителем, зачитував заданий на день урок і після цього міг бути вільний. Варто було вчителю задрімати вранці, як я тут же тікав зі школи і вирушав у гори чи на луки. Чим більше часу я проводив у горах, тим краще знав, де можна відшукати їстівні рослини. Зрештою, я так наїдався всякої зелені, що міг уже й не обідати, тому я перестав обідати вдома.

У школі ми читали збірки праць Конфуція й Мен-цзи і вивчали китайські ієрогліфи. Я досяг успіху в каліграфії, і коли мені виповнилося дванадцять, учитель попросив мене написати табличку з прикладами ієрогліфів, за якою могли б навчатися інші учні. Однак насправді я мріяв ходити у звичайну, а не в традиційну сільську школу. Я зрозумів, що не хочу зубрити напам'ять Мен-цзи й Конфуція в той час як інші конструюють літаки. Це було у квітні, і батько вже заплатив за моє навчання до кінця року. І все ж я вирішив залишити сільську школу і зробив усе, щоб переконати батька віддати мене в загальноосвітню школу. Я намагався вмовляти і дідуся, і навіть дядька. Але для того, щоб перейти у звичайну школу, мені потрібно було скласти іспит, а для підготовки до нього треба було ходити на підготовчі заняття. Я вмовив одного з молодших двоюрідних братів піти туди разом зі мною, і ми разом уступили в приватну школу Вонбон, щоб підготуватися до іспиту і перейти в початкову загальноосвітню школу.

Наступного року, коли мені виповнилося чотирнадцять, я здав іспит і вступив до третього класу школи в Осані. Я пізно почав, але, накинувшись на навчання, зміг перейти відразу в п'ятий клас. Школа в Осані розташовувалася у восьми кілометрах від нашого будинку, але я ніколи не пропускав уроки й не запізнявався. Кожен раз, коли по дорозі в школу я піднімався на гору, мене вже чекала там група однокласників. Однак я крокував так швидко, що їм доводилося мало не бігти за мною, щоб не відстати. Так ми й ходили по гірській дорозі, по якій, за чутками, час від часу прогулювалися тигри.

Школа належала національно-визвольному руху і була заснована Лі Син-Хуном, активістом Руху за незалежність. Мало того, що там не викладали японську мову, - учням узагалі заборонялося говорити на ній. Але я дотримувався іншої думки і був переконаний, що для перемоги над ворогом ми повинні знати про нього якомога більше, тому, здавши ще один вступний іспит, перейшов у четвертий клас загальноосвітньої школи Чонджу. У таких школах усі заняття проводилися японською мовою, тому я вивчив усю катакану й хирагану за ніч перед першим навчальним днем. Я не знав ні слова по-японськи, тому зібрав усі

підручники з першого по четвертий клас і вивчив їх приблизно за два тижні. Завдяки цьому я почав розуміти мову.

До часу закінчення початкової школи я вже вільно говорив японською. У день випуску я навіть зголосився виголосити промову перед високопоставленими громадянами Чонджу. Зазвичай у таких виступах учні дякують за підтримку своїх учителів і школу. Однак я замість цього звернувся по імені до кожного з учителів і розкритикував їх, висловивши все, що думав про ведення справ у школі. Я говорив про те, що ми живемо в особливу епоху, а також про відповідальність, яку повинні взяти на себе впливові люди суспільства. Весь цей монолог я виголосив японською.

«Японці повинні зібрати свої речі і якомога швидше забратися до Японії! – Говорив я. – Цю землю залишили нам наші предки, і тут повинні жити всі майбутні покоління нашого народу».

Я виголосив цю промову перед начальником місцевої поліції, главою округу й мером міста. Я публічно висловив усе, про що інші не наважувалися говорити. Люди були вражені... Залишаючи сцену, я бачив, як бліднуть обличчя слухачів.

Тоді мені це зійшло з рук, однак проблеми почалися потім. З того дня японська поліція внесла мене до списку тих, за ким потрібно слідкувати, і стала стежити за мною, завдавши мені масу клопоту. Пізніше, коли я захотів податися до Японії для продовження навчання, начальник поліції відмовився поставити печатку на потрібному мені папері, через що в мене виникли проблеми. Він поставився до мене як до небезпечного суб'єкту, якого не можна пускати до Японії, і відмовлявся ставити печатку на моєму документі. Мені довелося довго сперечатися з ним, і врешті-решт я переконав його поставити необхідну печатку. Лише після цього я зміг поїхати в Японію.

1.3. Світогляд та велика мрія

Витяг з автобіографії др. Мун Сон Мьона, «Громадянин світу, який любить мир».

«Перш ніж прагнути до володіння Всесвітом, спочатку вдоскональ свою здатність володіти собою».

Доктор Мун Сон-Мьон

Коли я трохи підріс, то почав задаватися питанням: ким я стану, коли виросту? Мені подобалося спостерігати за природою й вивчати її, і я думав про те, що непогано було б стати вченим. Проте згодом я передумав, побачивши, як японська колоніальна влада жорстоко грабує й розоряє народ. Люди так бідували, що не могли навіть прогодувати себе. Я зрозумів, що як учений – навіть якщо я отримаю при цьому Нобелівську премію – я все одно не зможу полегшити долю багатостраждального народу.

І тоді я захотів стати тим, хто осушить сльози, що течуть з очей людей, і втішить їхнє тужливе серце. Лежачи на траві в лісі і слухаючи спів птахів, я розмірковував: «Як було б добре, якби наш світ став таким же теплим і ласкавим, як ці пісні! Я повинен допомогти людям розквітнути і стати прекрасними й ароматними, як квіти». Я не знав, яка професія підійде мені для цього, але був твердо переконаний, що повинен стати людиною, яка принесе людям щастя.

Усе своє життя я думав тільки про одне: я хотів побудувати мир на землі, де не буває воєн і де все людство живе в любові. Хто-небудь, напевно, запитає: «Невже ви думали про мир навіть у ранньому дитинстві?» Але що дивного в тому, що дитина мріє про мирний світ?

У 1920 році, коли я з'явився на світ, Корея перебувала під японською військовою окупацією. Але навіть після звільнення країни в 1945 році спочатку вибухнула Корейська війна, а потім почалася азіатська фінансова криза і безліч інших нелегких випробувань. Протягом довгих років Корея була надто далекою від такого поняття, як мир. Однак часи страждань і хаосу торкнулися не лише Кореї. Дві світові війни, війна у В'єтнамі й численні війни на Близькому Сході показали, що жителі Землі вороже налаштовані один до одного, тримають один одного під прицілом і кидають бомби. Напевно, для тих, хто пережив усі ці жахи і надивився на закривавлені тіла й роздроблені кістки, мир здається чимось абсолютно нереальним, як мрія чи сон. Проте досягти миру не так уже й важко. Для початку ми можемо відчувати мир у повітрі, яким дихаємо, у навколишній природі і в людях навколо нас.

Природа створює унікальну гармонію, і її звуки прекрасні й чарівні. Ніщо в природі не намагається виставити себе напоказ і ніщо не залишається без уваги, і в цьому – найвища гармонія. Коли я переживав важкі часи, природа завжди втішала мене, і коли я падав у відчаї, вона допомагала піднятися на ноги. Нинішні діти, які виростили в «кам'яних джунглях» міст, не мають можливості подружитися з природою, але ж розвивати чутливість до природи набагато важливіше, ніж отримувати академічні знання. Навіщо дитині вища освіта, якщо вона не здатна всім серцем відчувати природу й нечутлива за своєю суттю? Якщо людина розлучена з природою, вона може нахапатися книжкових знань і швидко перетворитися на індивідуаліста, який поклоняється матеріальним цінностям. Нам потрібно навчитися відрізняти по звуку ніжне шепотіння літнього дощу від гучного тріску осінньої зливи з бульбашками на калюжах. Лише того, чиє серце налаштоване в унісон із природою, можна назвати людиною з істинним характером. Скромна кульбаба, що росте на узбіччі дороги, набагато цінніша за все золото на

світі. Наше серце повинно навчитися любити природу й людей. Той, хто не любить природу або людей, не здатний полюбити й Бога. Усе суще на землі втілює Бога символічно, а люди є субстанціальними втіленнями, створеними за образом Бога. Лише той, хто любить природу, здатний любити й Бога.

Мудра людина поставить перед собою мету, що дає надію, і рушить уперед до її здійснення, як би важко їй не було. А дурень, навпаки, наплює на майбутнє заради короточасних задовольень. У юності я часом допускав у свою душу дурні думки, але зрештою вибрав шлях мудреця.

Коли мені виповнилося шістнадцять, у нас у родині сталася трагедія – за один рік померло п'ять моїх молодших братів і сестер. Здавалося, що страждання однієї сім'ї тісно переплетені зі стражданнями всієї країни і навіть світу. Це було нестерпно – бачити відчай корейського народу під наростаючим тиранічним гнітом японської окупації. Людям було нічого їсти, тому їм доводилося рвати траву і обдирати кору з дерев, щоб зварити все це і хоч якось наїстися. Здавалося, що війні, яка охопила світ, не буде кінця. До того ж в одній з газет я прочитав про самогубство школяра-підлітка, який був моїм ровесником... «Чому він помер? – Питав я себе. – Що змусило цього хлопця накласти на себе руки в такому юному віці?» Ця новина все перевернула в мені, наче це сталося з близькою мені людиною. Я проридав над газетою, розкритою на цій статті, три дні й три ночі поспіль. Я все плакав і плакав і просто не міг зупинитися...

Після закінчення початкової школи я поїхав до Сеула й оселився в районі Хиксокдон, вступивши до Комерційно-технологічної школи Кьонсон. Живучи в Хиксокдоні, я придумав собі девіз: «Перш ніж панувати над Всесвітом, навчися досконало володіти собою». Це означає, що спочатку я повинен був дисциплінувати власне тіло і лише потім братися за порятунок країни та світу. Я тренувався за допомогою молитви й медитації, а також займався спортом і фізичними вправами, і в результаті виробив стійкість до голоду і до будь-яких емоцій і бажань фізичного тіла. Навіть під час їжі я повторював про себе: «Рисе, я хочу,

щоб ти став для мене хорошим паливом і допоміг мені виконати завдання, до яких я себе готую». Я займався боксом, грав у футбол і вчився техніці самозахисту. Саме тому я досі зберіг молодую гнучкість і рухливість, хоча з часів юності й набрав вагу.

Я був надзвичайно тихим студентом. На відміну від однокурсників я не любив порожньої балаканини і міг за цілий день не вимовити ні слова. Може, саме тому, хоча я ніколи ні з ким не бився, однокурсники ставилися до мене з повагою і стежили за своєю поведінкою в моїй присутності. Якщо я йшов у туалет і вставляв у кінець довгої черги, мене тут же пропускали вперед. І якщо хтось потрапляв у біду, найчастіше саме до мене зверталися за порадою.

Під час занять я постійно ставив купу питань, які ставили в тупик більшість викладачів. Наприклад, коли ми вивчали нову формулу з математики або фізики, я відразу ж цікавився: «Хто відкрив цю формулу? Будь ласка, поясніть її докладніше, крок за кроком, щоб я міг гарненько розібратися» - і не відступав, поки не отримував чітких відповідей. Я не давав спокою викладачам, копаючи дедалі глибше. Я не міг прийняти жодного принципу або закону, поки не розкладав його по поличках і не розумів досконально. Частенько я ловив себе на думці: «Як шкода, що ця чудова формула відкрита не мною!» Упертий характер, через який я в дитинстві міг проревіти безперервно всю ніч, проявлявся й під час навчання. Немов у молитву, я повністю занурювався в навчання, віддаючи йому весь свій час і сили.

8 березня 1941 року. Третій випускний клас Комерційно-технологічної ш
8 березня 1941 року. Третій випускний клас Комерційно-технологічної школи Кьонсон.

Доктор Мун стоїть у задньому ряду, п'ятий зліва

Будь-яка задача вимагає від нас щирості й цілеспрямованості, причому не на день чи два. Вклад повинен бути постійним. Якщо ніж використати лише один раз і більше не чіпати, він заіржавіє. Те ж стосується й щирості з цілеспрямованістю. Нам потрібно щодня

докладати зусилля з думкою про те, що ми тим самим вигострюємо свій кинджал. Якою б важкою не була наша задача, якщо ми будемо постійно докладати зусилля, то досягнемо містичних висот. І тоді, якщо ви візьмете в руку пензля й сконцентруєте на ньому всю свою щирість і цілеспрямованість, а потім вимовите: «Зараз сюди явиться великий художник і направить мою руку», спільними зусиллями ви створите прекрасну картину, яка надихне весь світ.

Ще я працював над тим, щоб навчитися говорити швидше й чіткіше за інших. Я замикався в маленькій кімнатці, де мене ніхто не чув, і голосно повторював складні скороговки, а також намагався швидко-швидко випалити все, що хотів сказати. У результаті я навчився вимовляти десять слів, поки інші вимовляли одне. Навіть зараз, у похилому віці, я можу говорити дуже швидко. Дехто стверджує, що через швидкість мого мовлення мене важко зрозуміти, але я так поспішаю жити, що не можу дозволити собі говорити повільно. Мені ще дуже багато потрібно сказати – як же я можу зволікати?

У цьому сенсі я дуже схожий на свого діда, якому подобалося розмовляти з людьми. Він міг проговорити з ними три-чотири години поспіль у нашій кімнаті для гостей, розмірковуючи про події, які відбулися за день. Я, як і він, теж люблю бесіди. Якщо поруч зі мною люди і наші серця відкриті один одному, я повністю забуваю про час і не помічаю ні настання ночі, ні сходу сонця. Слова ллються з мого серця нескінченним потоком. Коли я в такому стані, я не хочу їсти, а можу тільки говорити й говорити. Бідні мої слухачі, як же їм доводиться нелегко! У них навіть піт на лобі виступає! Поки я говорю, по моєму обличчю теж стікає піт, і тому ніхто не насмілюється вибачитися й піти. Найчастіше це закінчується тим, що ми продовжуємо розмовляти всю ніч безперервно.

Під час навчання в технічній школі

Під час навчання в технічній школі

Васеда в Японії, 1941 рік

Щороку у квітні батьки надсилали мені гроші на навчання. Однак я не міг спокійно дивитися на те, в яких скрутних обставинах жили мої друзі, і тому вже до травня від цієї суми нічого не залишалось. Одного разу по дорозі в інститут я зустрів тяжкохвору людину, яка могла ось-ось померти, і мені стало їй так шкода, що я просто не зміг пройти повз неї. Я звалив її на спину й доніс до найближчої лікарні, до якої було близько двох кілометрів. У мене з собою були гроші на навчання, і я оплатив рахунок за її лікування. Однак після цього в мене не залишилося ні гроша. Кілька днів поспіль університет наполегливо надсилав мені запити про оплату навчання, і тоді друзі прийшли на допомогу й зібрали необхідну суму! Я ніколи не забуду тих, хто допоміг мені в тій ситуації...

Віддавання і приймання допомоги – ці дії невіддільні одна від одної волею Небес. Спочатку ти цього не розумієш, але пізніше до тебе доходить: «Ага, ось чому Бог послав мене туди саме в той момент!» Отже, якщо раптом перед вами виявляється людина, якій необхідна ваша допомога, подумайте про те, що Небеса послали їй вас як помічника, і допоможіть їй. Якщо Небеса хочуть, щоб ви допомогли їй десять разів, ви не можете допомогти лише п'ять разів. Якщо Небеса просять вас допомогти десять разів, вірним буде допомогти сто разів. Допомагаючи людині, будьте готові в разі потреби навіть спустошити свій гаманець.

[Доктор Мун молиться](#)

Доктор Мун молиться

Людина з гарним характером, навіть зайнявши високе положення, повинна вміти швидко опуститися до нижчого положення. Більшість людей бояться падати з висоти, тому вони намагаються всіма силами втриматися на вершині. Однак якщо вода перестає текти, вона швидко протухає. Так і людина, яка зайняла високе положення, повинна знайти в собі сили, щоб спуститися вниз і почекати якийсь час, щоб потім знову піднятися. Буде можливість – і вона підніметься ще вище, ніж раніше. Саме така людина може стати по-справжньому великою і гідною захоплення багатьох людей, дійсно хорошим лідером. Усі ці

випробування людина повинна пройти до того, як їй виповниться тридцять років.

Ми не повинні дивитися лише в одному напрямку – важливо бачити одночасно і тих, хто займає верхні позиції, і тих, хто перебуває в самому низу. Навчіться спостерігати за сходом, заходом, півднем і північчю. Успіх у житті залежить від того, наскільки добре ми вміємо бачити очима душі. Для цього нам необхідно пережити безліч випробувань і запам'ятати свій досвід. Нам важливо зберігати самовладання в будь-якій ситуації, завжди бути доброзичливими до людей і впевненими в собі, а також навчитися добре адаптуватися до будь-яких обставин.

1.4. Денний розклад

Тих, хто особисто супроводжував др. Муна, найбільше вражав його денний розклад. Він спав по 2-3 години на добу. І так було майже все його життя. Його день починався з молитви о 3 годині ранку та закінчувався майже завжди далеко за північ. День за днем, рік за роком він продовжував дотримуватися цього виснажливого розкладу. Ніхто, навіть люди, значно молодші за нього, не могли витримати такого втомливого темпу.

Його щоденне життя було завжди на виду. Разом із пані Мун вони починали ранок о 5 годині з громадської молитви, після якої він як правило звертався протягом двох-трьох годин до своїх соратників та лідерів Руху, які збиралися його послухати. Сніданок проходив разом із лідерами, які давали йому звіт про діяльність по всьому світу. Залишок дня він проводив у зустрічах зі світовими лідерами, відвідував різні проекти та приносив натхнення іншим.

У вечорі стомлені товариші залишали його далеко за північ. Замість того, щоб відразу лягати спати, він часто разом із дружиною залишався в кімнаті і глибоко молився за тих, хто щойно залишив його. Іноді він лягав спати після другої години ночі, іноді не лягав спати взагалі, продовжуючи наставляти членів Руху навіть уночі, або молився всю ніч за вирішення якоїсь серйозної ситуації.

Інша незвичайна річ у житті др. Муна - це молитва. Його слізні молитви були сфокусовані на тому, щоб заспокоїти Бога. Ті, хто спостерігав його життя на власні очі, бачили, що абсолютним центром життя др. Муна були його глибокі та щирі стосунки з Богом. Як його публічні молитви, так і молитви, які було чутно з його кімнати, як рано-вранці, так і вночі, були сповнені сліз.

[Доктор і пані Мун моляться](#)

Доктор і пані Мун моляться

У др. Муна протягом 50 років його громадського життя не було особистого часу, відпусток та вихідних. Усе його життя без залишку було присвячено іншим до такої міри, що його денний розклад здавався нереальним і перевершував можливості людини. Коли його питали, як він може жити таким чином, др. Мун казав, що це завдяки батьківському ставленню до тисяч людей, які помирають щодня, не пізнавши істинної любові й Бога. У своєму житті він найбільше переймався любов'ю і турботою про страждаюче людство та Бога. Саме любов до Бога та інших надавала йому сили продовжувати такий жертвний спосіб життя протягом 70 років відтоді, як у 15-річному віці він рішуче пообіцяв собі й Богу не схибити і побудувати мирний ідеальний світ.